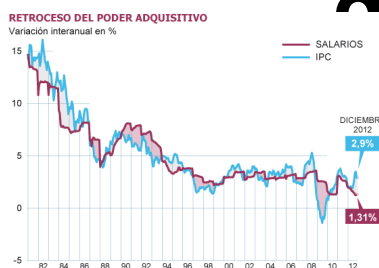

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article8552>

Els assalariats a l'Estat espanyol pateixen la major reculada de poder adquisitiu des de 1982

- Enllaços - Documentació i estudis -

Date de mise en ligne : dilluns 21 de gener de 2013

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

Els assalariats perden 1,6 punts de poder adquisitiu, la major reculada des de 1982.

Els convenis nous registren augments de salaris de tot just un 0,7%.

En els pactes rubricats en anys anteriors, i encara vigents, l'increment és del 1,54%.

Tampoc 2012 va ser un bon any per als salaris. No ho va ser per a l'ocupació, no ho va ser per als comptes públics, no ho va ser per a les finances, i no podia ser-ho para els sous. En 12 mesos tot just van pujar un 1,3%, segons el Ministeri d'Ocupació. La pujada més baixa de la sèrie històrica, que es remunta a 1981. Mentre, els preus van créixer un 2,9%. La resta de les dues dades conclou que els assalariats van perdre 1,6 punts percentuals de poder adquisitiu a l'Estat espanyol. Cal remuntar-se a 1982 quan la inflació estava en el 14% per a trobar una diferència similar a l'acabar l'any.

La pressió sobre els salaris va créixer l'any passat. D'una banda, CEOE i els sindicats majoritaris, UGT i CCOO, van arribar a un pacte per a la seva contenció. Les centrals van recomanar als seus representants en les taules de negociació que no reclamessin pujades superiors al 0,5%; i la patronal va aconsellar als seus que no cedissin més enllà d'aquest percentatge. I encara que els uns i els altres no van ser del tot fidels als consells dels seus superiors, sí que es va assolir gran part de l'objectiu: en els convenis nous signats aquest any l'augment pactat ha estat del 0,7%. L'increment mig del 1,3% resulta de sumar a l'estadística els convenis encara vigents d'anys anteriors, en els quals la pujada arriba al 1,5%.

Per l'altre costat, la inflació ha pujat molt més del previst. Aquell pacte oferia moderació en els salaris en canvi de contenció en els preus perquè l'esforç (i la pèrdua de poder adquisitiu fos menor). Però el passat any la gasolina va pujar un 3,7%. El Govern va tirar més fusta a la foguera de l'IPC al pujar l'IVA, les taxes universitàries i el copagament sanitari. I finalment, segons han denunciat reiteradament en un rar i poc habitual uníson el Banc d'Espanya i els sindicats, l'esforç dels assalariats no s'ha vist acompanyat pels empresaris en la reducció dels seus marges de beneficis. Amb aquests elements el saldo provisional de l'IPC va ser del 2,9%.

El resultat ha estat que els salaris s'han devaluat en 1,6 punts percentuals. No obstant això, cal tenir en compte que aquesta és una dada provisional ja que no es tanca definitivament fins a un parell d'exercicis després (són moltes les empreses i sectors que signen convenis bastants mesos i, fins i tot, algun any després que el vell hagi expirat). A més, encara no es computa l'impacte de l'entrada en funcionament de les clàusules de revisió que garanteixen el poder adquisitiu dels treballadors, que empara solament al 41,8% dels assalariats amb conveni. No obstant això, en el pacte salarial de sindicats i patronal es va dissenyar un tipus de clàusula que limitava el seu efecte fins a l'augment de la inflació de la zona euro, que al desembre es va situar en el 2,2%. Pel que el paraigua de la garantia salarial, és menor que en altres exercicis.

Però la pressió sobre els salaris no es limita a les dades que es reflecteixen en aquesta estadística. És major. Així que probablement la pèrdua de poder adquisitiu supera els citats 1,6 punts. Per què? Per a començar aquesta sèrie recull solament als assalariats emparats per la negociació col·lectiva, entorn d'uns 10 milions de treballadors. D'aquests, solament uns sis milions tenen un conveni plenament vigent i això suposa que les seves clàusules econòmiques no operen fins que no es renovi. Conseqüència: el seu sou està congelat de fet. A aquest element cal sumar un que va entrar en escena amb la reforma laboral: la possibilitat que tenen els empresaris per a reduir unilateralment tot sou que estigui per sobre dels pactes en un conveni i la major facilitat per a incomplir l'acordat en aquests, els cridats despengis. Cap d'aquests elements figura en l'estadística, pel que es pot concloure sense molt

risc d'equivocació que la pèrdua de poder adquisitiu dels sous és major de la que reflecteixen les dades.

La moderació salarial era una de les finalitats confessades del Govern amb la reforma laboral i dels agents socials amb el pacte del passat any. Al formar part de la zona euro, Espanya no pot devaluar la seva moneda, el mecanisme tradicional i senzill perquè una economia recuperi competitivitat (en la crisi dels anys noranta es va recórrer a la devaluació de la pesseta diverses vegades). Així que l'altra via és la devaluació salarial per a reduir els costos de producció, una opció molt més lenta, conflictiva i perillosa.

Tots els elements que s'han conjugat en 2012 per a contenir els salaris, segueixen vigents en aquest any. El pacte de rendes, vigent fins a 2014, recomana que aquest any la pujada salarial sigui del 0,6%. Cada vegada són més les empreses que recorren als despenjaments de convenis. La lògica dicta que la tendència es perllongarà i probablement s'aguditzarà el 2013. I aquí està el perill: el que en principi, segons la teoria econòmica, és bo per a guanyar competitivitat, pot, sense desenganxar-se molt de la mateixa teoria, convertir-se en un risc si la pèrdua de poder adquisitiu és excessiva i acaba per enfonsar el ja molt llastimat consum intern.

* *Un article de Manuel V. Gómez publicat al diari [El País](#) el 11 de gener de 2013.*

>>> ***Per a conèixer la situació a Catalunya aneu a:***

L'IPC 2012 de Catalunya ascendeix al 3,6%, mentre que l'IPC 2012 al conjunt de l'estat espanyol es queda al 2,9%, un diferencial del 0,7% que repercuteix en les rendes salarials

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article8542>